

A Magyar Köztársaság nevében!

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2008. évi április hó 29. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2006. október 6. napján kihirdetett 6.B.190/2005/21. számú **ítéletét helybenhagyja.**

A bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által 2008. február hó 29. napjától, 2008. március hó 3. napjáig őrizetben töltött időt.

A másodfokú eljárásban 3.600.- (háromezer-hatszáz) forint bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság a 2006. október 6. napján kihirdetett 6.B.190/2005/21. számú ítéletével bűnösnek mondta ki vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntetében, ezért egy év hat hónap börtönbüntetésre és kettő év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a Tatabányai Városi Bíróság 9.B.1322/2002/10. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést indokolás nélkül, enyhítés végett.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.351/2006/1-I. számú átiratában kifejtette, hogy a vádlott és védője által bejelentett fellebbezéseket alaptalannak tartja. A megyei bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárást törvényesnek találta és véleménye szerint a beszerzett bizonyítékok értékelése is megfelelő volt. Kiegészítendő a tényállás azonban azzal, hogy a sértett a vádlottnak megbocsátott. Ezt a tényt egyébként az elsőfokú bíróság enyhítő körülményként értékelte is, azonban a tényállás részévé tenni elmulasztotta. Eleget tett a bíróság az indokolási kötelezettségének, továbbá helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére is. Nem értett azonban egyet a cselekmény minősítésével. Kifejtette, hogy a vádlott által használt eszközzel a fejre irányuló ütés esetén a kialakuló

sérülés súlyossága a vádlott által nem befolyásolható, véletlenszerű körülmények függvénye. Nem állítható ezért, hogy a halálos eredmény elmaradásában alapos okkal bízni lehetne, így a helyes minősítés ilyen esetben az - eshetőleges szándékkal elkövetett - emberölés büntetnének kísérlete. Kiegészítendőnek tartotta még a jogi indokolást annyiban, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett, azonban rendkívül aránytalan elhárító cselekményt hajtott végre, amelyet a sértett viselkedése miatti felfokozott idegállapota váltott ki. Ez a menthető felindultsága azonban az elhárítás szükséges mértékének felismerésében nem akadályozta és nem is korlátozta őt. A büntetéskiszabás körében irányadó tényezőket kiegészíteni indítványozta a javasolt minősítésre tekintettel. Ennek megfelelően enyhítő körülmény, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, aminek a nyomatékát csökkentti azonban, hogy befejezett kísérletről van szó. További enyhítő körülmény az eshetőleges szándék és az, hogy a nagyfokú sértetti közrehatás a vádlott szempontjából jogos védelmi helyzetnek tekintendő, még akkor is, ha annak kereteit túllépte. A kiszabott büntetést a megváltozó minősítésre tekintettel is megfelelőnek tartotta, mivel a nyomatékos enyhítő körülmények megalapozzák a Btk. 87.§ (3) bekezdésében foglaltak alkalmazását. Ugyanakkor a súlyosító körülményekre is figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget.

Az ítéletábra által tartott másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője a fellebbezést fenntartotta. Hangsúlyozta egyrészt, hogy a vádlott szándéka a körülményekből megállapíthatóan csak testi sértés okozására terjedt ki, másrészt, hogy a sértett szidalmazása következtében a vádlott olyan felindult lelkiállapotba került, amely korlátozta a jogos védelmi helyzet elhárításához szükséges magatartás mértékének felismerésében.

A fellebbviteli főügyész képviselője a nyilvános ülésen változatlanul fenntartotta az indítványát, kérte a minősítés megváltoztatását, a büntetéskiszabásnál irányadó körülmények kiegészítését, egyebekben pedig az ítélet helybenhagyását. Kifejtette, hogy a vádlott segítségnyújtó tevékenysége enyhítő körülményként figyelembe veendő ugyan, önkéntes eredményelhárításként azonban nem értékelhető, mivel a sérülés jellegéből adódóan halálos eredmény objektíve nem következhetett volna be, azaz a halálhoz vezető okfolyamat nem indult el.

A vádlotti és védői fellebbezések az alábbiak szerint alaptalanok.

Az ítéletábra a bejelentett fellebbezésekre tekintettel az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált a Be. 348. § (1) bekezdése szerint. A felülvizsgálat során az ítéletábra megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítást a szükséges mértékben, a törvény rendelkezéseit betartva lefolytatta, a bizonyítékokat egyenként és összességében is megfelelően értékelte, az így megállapított tényállás túlnyomórészt helyes, azonban a Be. 351.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján az elfogadott iratokból az alábbiak szerint kiegészítésre szorul.

A vádlott az ütest követően végig a sértett mellett maradt, a sértett határozott szándéka ellenére megakadályozta, hogy ellátatlanul a helyszínről távozzon, így a vádlott magatartásának volt köszönhető, hogy a sértett a helyszínen szakszerű orvosi segítségben részesült. A sértett ún. nyílt koponyasérülést szenvedett, amelynek eredményeképp, csak

antibiotikus kezeléssel elkerülhető, koponyaűri fertőzés léphetett volna fel, amely a sértett halálához vezethetett volna (18. számú jegyzőkönyv, igazságügyi orvosszakértői vélemény). A sértett a vádlottnak megbocsátott (8. számú jegyzőkönyv). A fenti kiegészítésekkel együtt az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás a felülbírálat alapjául szolgált.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére. A cselekmény minősítését illetően az ítélet tábla az alábbiakra kíván rámutatni. Az ítélet tábla nagyjából osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját a vádlott szándékának megítélését illetően. A megállapított tényállás szerint a vádlott közről, a sértett fejét célozva, közepes erővel sújtott le egy fejsze fokával. Így az alkalmazott eszközre, a célba vett testtájról, valamint a mozdulat erejére tekintettel, alappal nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a szándék mindössze testi sértésre irányult volna. Az ilyen típusú támadás az általános élettapasztalat szerint, nagy valószínűséggel a sértett halálát eredményezi, ennek elmaradása csak a véletlenszerű tényezők közrejátszásának köszönhető. Az összes körülmény egybevetése alapján tehát arra a következtetésre kell jutni, hogy a vádlottnak előre kellett látnia a magatartásának következményeit és ezen következményekbe belenyugodva fejtette ki a támadó mozdulatot.

Az ítélet tábla megítélése szerint ebben az esetben nincs jelentősége annak, hogy a sértett nagyfokú közrehatása folytán kialakult-e jogos védelmi helyzet, mivel a vádlott mindenképpen nagymértékben megsértette az arányos elhárítás követelményét. Az pedig nem állapítható meg, hogy a sértett viselkedése folytán olyan erős indulati állapotba került volna, ami akadályozta volna a védekezés megengedhető mértékének felismerésében. A sérülés okozását követően tanúsított magatartása is azt bizonyítja, hogy még a Btk. 29.§ (3) bekezdésének alkalmazásához szükséges - a felismerési képesség korlátozottságát megalapozó - tudati állapot sem állapítható meg. A vádlott közvetlenül az ütést követően helyesen felmérte a helyzet súlyosságát és mondhatni higgadtan igyekezett intézkedni a következmények elhárítása érdekében. Határozottan visszatartotta a távozni igyekvő sértettet, végig vele maradt és segítséget kért a mentők kihívásához. Épp ennek a helyzetfelismerésnek köszönhető, hogy az erősen ittas, és súlyosan sérült sértett idejekorán szakszerű orvosi segítséghez jutott, így az egyébként akár a halálát is eredményezhető következmények elmaradtak. Az orvosszakértő véleménye alapján ugyanis megállapítható, hogy a nyílt koponyasérülés következtében, megfelelő antibiotikus kezelés hiányában, koponyaűri fertőzés léphetett volna fel, amely közvetlen életveszélyes állapot, halálhoz vezethet. Ennek kialakulását akadályozta meg a vádlott azzal, hogy intézkedett a mentők kihívása iránt és megakadályozta, hogy a sértett még a segítség megérkezése előtt a helyszínt elhagyja.

Ezt az utólagos magatartást az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően. Az ítélet tábla ezzel kapcsolatban alkalmazhatónak találta a Btk. 17.§ (3) bekezdésének, az önkéntes eredményelhárításra vonatkozó, második fordulát. A vádlott ugyanis az emberölésnek ún. teljes, vagy befejezett kísérletét valósította meg, mivel az általa kifejtett támadás, további cselekmény nélkül alkalmas lett volna a halálos eredmény okozására. Ezt azonban minden külső körülmény kényszerítő hatása nélkül, tisztán saját akaratelhatározásából, eredményesen megakadályozta. Ebben a körben az ítélet tábla irányadónak tekintette az egységes ítélkezési gyakorlatot, amely a törvény vonatkozó szabálya alkalmazásának során

nem tulajdonít jelentőséget annak, hogy a vádlott az eredmény elhárításához külső segítséget igénybe vesz-e vagy sem. A jogalkotó csak a magatartás önkéntességét, külső kényszerszertől mentességét, eredményességét és azt követeli meg, hogy a tényleges segítséget jelentő magatartás a vádlott tevékenységére legyen visszavezethető, azzal okozati összefüggésben álljon. Ezen az sem változtat, hogy jelen esetben a véletlenszerű körülmények kedvező összejátszására is nyilvánvalóan szükség volt.

A fentiekre tekintettel ezért vádlott cselekménye helyesen eshetőlegesen szándékkal elkövetett, a Btk. 166.§ (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntettének a Btk. 16.§-a szerinti kísérletének minősülne. Az önkéntes eredményelhárításra tekintettel alkalmazandó Btk. 17.§ (4) bekezdése folytán azonban a vádlott a ténylegesen megvalósított életveszélyt okozó testi sértés miatt büntetendő.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket teljes körűen feltárta, azokat egymással egybevetve, összefüggésükben helyesen értékelte, tekintettel az adott ügyben megjelenő hatásukra is.

Az ítélet tábla mindezekre tekintettel úgy találta, hogy az elsőfokon kiszabott büntetés alkalmazása a büntetéskiszabási elvekre, valamint a büntetési célok megvalósulására figyelemmel a másodfokú eljárás eredményéhez képest is megfelelő, annak további enyhítésére nincs ok.

Az ítélet tábla ezért a megyei bíróság ítéletét az egyéb törvényes rendelkezéseivel együtt a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla a kiszabott büntetésbe a Btk. 99.§ (1) bekezdésének alapján beszámította a vádlott által a másodfokú eljárás során őrizetben töltött időt, valamint a Be. 381.§ /1/ bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Győr, 2008. április 29. napján

Dr. Kovács Tamás sk.	Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk..	Miklós Mária sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2006. október 6. napján kihirdetett, 6.B.190/2005/21. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2008. április 29. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó